

Postmestrenes Indtægter og Kautitioner var tiltaget i den Grad, at disse sidste for omtrent en Femtedel af de i Loven af 2den Juli 1870 optagne Embeder, hvis de samtidig bleve ledige, maatte ansættes til det sædvanlige Maximumsbøbel for Kautitioner, 20,000 Kr., skete der vel ved Kongelig Resolution af 1ste April 1880 en Forandring med Hensyn til Ansættelsen af Kautitionerne, saaledes at disse nu beregnes til et noget mindre Bøbel i Forhold til Klassebeholdningerne; men dels er den Vættelse, som derved opnaaedes, ikke stor, dels er den kun aldeles midlertidig, da Kautitionerne efter ikke lang Tids Forløb ville være (ja tildels alt ere) voxede til samme Størrelse som inden Forandringen. Disse uforholdsmæssige store Kautitioner bevirke i Almindelighed en ligefrem Indtægtsforringelse for de Vedkommende, thi det er nu kun undtagelsesvis, at en Postmester kan skaffe sin Kaution uden at betale derved, og medens Ansvaret er tiltaget i en overordentlig Grad og Nar for Nar tiltager, er Postmestrenes Stilling med Hensyn til at bære Ansvaret stadig bleven uheldigere. Efter den bestaaende Ordning ere de ved Posthusene udenfor Kjøbenhavn tjenestgjørende Kontorbetjente antagne af Postmestrene selv og staa saaledes i privat Tjenesteforhold til disse, hvoraf følger, at en Postmester maa være ansvarlig for disse Betjentes Udførelse af Tjenesten, uden Hensyn til, om han kan siges at have vist nogen Forsømmelse i Henseende til Tilshyret med dem, og det vilde derfor være nødvendigt, for at Postmesteren fuldstændig skulde kunne sikke sig mod det ham paahvilende Bøgeansvar, at han maatte føre en meget indgaaende Kontrol med den daglige Tjeneste i Kontoret, nemlig med alle Expeditioner ved Indleveringen og Expeditionen af Pengesendelser. En saadan Kontrol, der vilde forudsætte Postmesterens personlige Tilstedeværelse og Deltagelse i Expeditionen i hele Kontortiden, efter som Bøge kunne indleveres, saalænge Kontoret er aabent, og efter som de Former, hvorunder Indleveringen og Befordringen foregaa, ikke tilstede, at han paa anden Maade kan være sikket mod Besvigelser, har det aldrig været muligt for Postmestrene, ialtfald paa de større Kontorer, fuldstændigt at udøve paa Grund af de andre Forretninger, som paahvile dem; men den kan nu mindre end nogeninde udøves, da Postmestrenes andre Forretninger stadig ere i Tiltagende, særlig paa Grund af den betydelige Udvikelse, som Landpostvæsenet har faaet netop i det her omhandlede Tidrum.

Landpostbudgangenes Antal, som i 1870 ifkun udgjorde 136, var ved Udgangen af Finantsaaret 1886—87 voxet til 2,086, og

en stor Del af Landet har som bekjendt nu Omdeling direkte til Adressaterne. Denne stærke Udvikling af Landposterne har ikke blot bevirket en Forøgelse af de daglige Expeditioners Antal ved Kontorerne, men tillige medført en omfattende Virksomhed for Postmestrene dels i Henseende til Gjennemførelsen i det Enkelte af Landpostbudgangenes Indretning og videre Udvikling i deres Distrikter, dels i Henseende til Tilshyret med det paa mange Steder ikke ubetydelige underordnede Personale, som derved er bleven dem underlagt, og især ved de stadige og vidtløftige mundtlige og skriftlige Forhandlinger med de enkelte Beboere paa Landet, som dette Forhold naturlig fører med sig. Det er for en stor Del hele denne Virksomhed, som herved er optaaet, der nu gjør det umuligt for Postmestrene at kontrollere Detailen af de stadig tiltagende Forretninger ved Kontorerne paa en saadan Maade, at de kunne være sikrede mod Ansvar.

Der vilde vistnok kunne bødes Noget paa disse uheldige Forhold, naar man vilde stride til den Foranstaltning, at indskrænke Indleveringstiden for Pengesendelser ved Provindspostkontorerne til et vist mindre Antal Timer af Dagen; men, da det kan forudses, at en saadan Forandring vilde vække ikke ringe Misfornøielse hos det korresponderende Publikum, hvad der ikke vilde være uberettiget, eftersom der derved vilde gjøres et væsentligt Tilbagekridt fra den bestaaende Tilstand, er der fundet overveieende Betænkelse ved paa denne Maade at raade Bod paa den omtalte Ulempe. Dette vil derfor ikke kunne opnaaes ad anden Vej end ved at forsyne Posthusene med Kontorbetjente, som ansættes af Postvæsenet, og som saaledes selv kunne overtage Ansvaret for deres Tjenestes Udførelse. Særdeles meget kunde tale for ganske at forlade den nuværende Ordning og at lade samtlige ved Posthusene Tjenestgjørende ansættes af Postvæsenet, da dette derved vilde erholde en meget ønskelig Indflydelse paa Valget af disse Betjente, der danne den Stamme, hvorfra Postvæsenets øvrige Personale regelmæssig udgaaer. Der vilde imidlertid herved gjøres en for brat og ikke tilstrækkelig forberedt Overgang fra det Bestaaende til en hel ny Ordning, og man har derfor anset det for rigtigst kun at gennemføre Forandringen i et saa stort Omfang, at den derved tilfugtede Begrændsning i Postmesterens uforholdsmæssige Ansvar kan opnaaes. Dette vil ske, naar der gives offentlig Ansættelse til samtlige de ved Postkontorerne udenfor Kjøbenhavn i 2den og 3die Lønningsklasse tjenstgjørende Kontorbetjente, der ifølge de gjældende Bestemmelser ere au-